

[Brusvang.]

at være opmærksom på, hvilke tal vi har for ansættelser, når vi går ud af marts måned 1976, og hvilke tal for ansættelser vi har, når vi er kommet et stykke ind i april 1976, sådan at det er ganske klart for offentligheden, at der er en markant forskel, og at der er en forskel, der netop modsvarer den forventning, vi har på det pågældende område. Jeg er klar over, det kan være vanskeligt at få disse tal frem, men bare så godt, som det nu kan lade sig gøre.

Dernæst til sidst blot dette. Centrumdemokraterne har som nævnt lige fra første færd været enige med regeringen og ministeren i, at ved den slags nedskæringer, som laves efter generelle principper, må der være mulighed for visse dispensationer, i første omgang oven i købet mulighed for dispensationer, der skar ned i de 87 mill. kr. og de 3.600 ansatte. Nu er det problem væk. Men denne erkendelse af, at der er en nødvendighed for dispensationer, når man laver generelle nedskæringer, har mit parti ønsket at fastholde, også selv om børnepædagogerne, i hvert fald nogle af dem, har opført sig temmelig tåbeligt i den situation, vi har været igennem.

Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at udtrykke min anerkendelse af det klare og faste standpunkt, som fru Gertrud Berg har indtaget, hvor hun har afvist, at hendes organisation og hendes folk skulle medvirke i ulovlige aktioner. Jeg vil til gengæld også tage afstand fra de militante kinesere, der har optrådt efter min mening alene med det formål at skabe uro på arbejdsmarkedet, uro på dette særlig omtålige område. Det er folk, som kalder sig pædagoger, men som reelt gennem deres handlinger dokumenterer, at de ikke er det, fordi de for det første skyder de børn foran sig, som de skulle beskytte, og for det andet forsynder sig imod et af de mest fundamentale principper for al pædagogik, nemlig at man skal foregå andre med et godt eksempel. Her foregår de sandelig ikke børnene med noget godt eksempel ved at bruge ulovlige metoder; tværtimod er det en direkte demoraliserende adfærd, de udviser, og den tager vi selvfølgelig afstand fra.

Men vi har ikke ønsket, at dette misbrug fra militante kineseres side skulle føre til, at forligspartierne eller dette folketing

skulle gå over til at bruge tilsvarende metoder og prøve på i en sådan situation at skubbe børnene foran sig. Vi har vedstået det tilsagn, vi har givet, og det er det, der nu er blevet formuleret på den måde, som jeg citerede nylig med statsministerens ord, som kunne tiltrædes af centrumdemokraterne, og dermed kan vi altså fastholde forliget i den ordlyd, som det nu har fået.

Wilhelm (VS):

Efter nu at have hørt, hvilke saglige analyser disse nedskæringer er baseret på, at de blot betyder indførelse af det, hr. Brusvang kaldte den forsvarlige normbræk, og efter at have hørt det konservative folkepartis nye respekt for babyskikasystemet, synes jeg, der kan være grund til at erindre om den enkle kendsgerning, at den meget hurtige udbygning af daginstitutionerne frem til 1974 faktisk hang meget stærkt sammen med kapitalens behov for mere arbejdskraft.

Dengang var der ingen af de systembevarende partier, der udtrykte foruroligelse over udbygningstakten. Den var nødvendig for at opnå størst mulig samlet profit til privatkapitalen, men nu, hvor kapitalen har smidt et par hundrede tusinde ud i arbejdsløshed, anlægger de samme partier det synspunkt, at daginstitutioner nærmest er en luksus, og den stærke udbygningstakt under boomen bliver nu brugt mod daginstitutionerne, mod forældrene, mod de ansatte, mod børnene og mod de mange uddannelsessøgende, som blev sporet ind på disse uddannelser i overensstemmelse med de daværende behovsforventninger — at tale om planlægning ville nok være at tage munden for fuld — men som nu skal hånes for deres „hobbyuddannelser“ og have at vide, at de selvfølgelig ikke kan forvente at få beskæftigelse, for kvinderne kan da passe deres unger selv, når der nu alligevel ikke kan tjenes penge på dem ved samlebandene.

Venstresocialisternes holdning til daginstitutionerne bestemmes ikke af konjunkturerne, men af klassepolitiske og herunder kønspolitiske, pædagogiske og sociale synspunkter, og det fører uundgåeligt til kravet om, at daginstitutionerne principielt skal være gratis og have plads til alle, præcis ligesom folkeskolen i øvrigt. Det fører naturligvis også til, at man aktuelt må gå imod nedskæringer på dette område, uanset om